

(Dokončení ze str. 7) jeho stav není v pořádku, způsobil Bůh, že se po hříchu ve světě usadilo utrpení a tragika smrti. Utrpení má připomínat člověku, že je třeba hledat záchranu, "lékaře", a smrt mu má připomínat, že nikdy nebude absolutním pánem světa, protože jeho jistým přemožitelem je smrt.

Následkem hříchu je také "diabolie", rozdělení. Člověk se oddělil od Boha. Bůh bydlí v každém člověku, bez jeho vůle by nikdo nežil, současně však se musí člověk ke své spáse Bohu svobodně otevřít. Rozdělení nastalo v poslání člověka, protože nedokáže sladit své postavení pána tvorstva a tvora. Rozdělení je vidět i v samotné lidské osobě: tělo a duše, i když tvoří jednotu, jsou chápány oddělené, a jak říká apoštol, "bojují proti sobě" (Řím 7,23, KKK 362n). K rozdělení došlo i mezi mužem a ženou, kteří byli od počátku jedním člověkem (Gen 3,16, KKK 369n). Spása člověka se proto projevuje také ve sjednocení toho, co je rozdělené, jak to vyjadřuje Ježíš Kristus ve své modlitbě před utrpením: aby všichni byli jedno, jako on ve svém Otci (Jan 17,21).

O každém člověku se dá říct, že je výrazem nesmírné lásky, kterou jej Bůh miluje. U Boha neexistuje "nechtěný" člověk. Dokazuje to jak Písmo svaté – "Bůh tak miloval svět že dal svého Syna, aby žádný z lidí nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16) –, tak také tradice církve, která ve velikonoční liturgii zpívá: "Syna jsi vydal, Bože, abys zachránil služebníka."

*Z Katechetického věstníku
(pokračování příště)*

Konec holubníku

V návaznosti na mé zamyšlení nad naším filiálním kostelem Nanebevzetí Panny Marie z minulých novin tu máme s otcem Markem zprávu o schválení dotace z havarijního fondu, ovšem pouze ve výši necelých 300 tisíc korun českých, ke které musíme připočítat náš povinný spolupodíl ve výši min. 10% (30 tisíc z farních zdrojů). Zdá se, že na kompletní opravu dřevěné střechy nad presbytářem, kudy se na půdu dostávají holubi, to stačit ale nebude... Otázkou tedy je, zda opravu zatím začít například výměnou krovů, a pak střechu provizorně zaplachtovat a novou střešní krytinou opatřit v dalších letech, až našetříme nebo se zadají obdržet nějakou dotaci či dar... A nebo jestli s opravami nezačínat vůbec...? Popřípadě vstoupit do jednání s městem o dalším osudu tohoto kostela...?

Návrhům, shánění sponzorů – novodobých patronů a diskusi jest toto téma otevřeno...

(děd + MaMi)

(krov nad presbytářem kostela starobenáteckého, ... nasvícený sluncem dírami ve střeše)

Uzávěrka pro články do příštího čísla,
(které vyjde 18.4.2021) je neděle 11.4.

Děkujeme redakce

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

5. Neděle POSTNÍ

4/2021 (Nº 32)

21. března 2021

Počaté dítě

Slavnost Zvěstování Páně

Že žena počala, že čeká dítě, obvykle zjišťuje se zpožděním, když pocítí změny ve svém těle. Jaká je to radost, když je dítě chtěné a očekávané! Dítě, i když ještě nenarozené, se stává novým poutem, které upevňuje svazek mezi ženou a mužem, vyjadřuje hmatatelně jejich lásku, jejímž je plodem. Kolika dětem se ale takového přijetí nedostává. Kolik početí je pro matku šokem a zděšením, protože s mužem žije, ale bez závazků, a dítě se stává překážkou jejich vztahu. Protože partneři (ne-manželé i manželé), nebo jeden z nich, dítě nechce. Protože dítě není vnímané jako dar. Takový dar předpokládá darovat se a dar přijmout. Dítě je vyjádřením sebedarování jednoho druhému. Chybí-li tento úmysl, je těžké přijmout dítě jako dar.

Mariino početí dítěte je tajemstvím vtělení, které přesahuje přirozenost. Maria přijímá vtělení souhlasem víry. Její rozhodnutí je projevem důvěry, úplného sebedarování Bohu a přijetím Jeho daru. Jak k tomu ale přijde Josef, který se rozhodl naplnit svůj život darováním se Marii, které již dal slib, a která je tak jeho ženou? Josef s Marií nežije, protože ji miluje zodpovědně. Chce, aby jednou jejich dítě, plod vzájemné lásky a dar od Boha, mohlo přijít do bezpečného (zabezpečeného) domova... A najednou zjistí, že Maria je v požehnaném stavu!

Pro Marii ani pro Josefa není početí Dítěte jednoduché. Je tichým tajemstvím, jež je pro Josefa zkouškou důvěry v Marii a víry v Boha. Pro oba je převrácením jejich životních plánů. Maria je plná milosti, která je pro ni útěchou a radostí, která je vidět, ale která je pro okolí nepochopitelná. Josef nesdílnost hloubky tajemství vnímá, tuší. Vtělení se pro něj nestává překážkou vztahu k Marii jedině pro hlubokou víru-důvěru v Boží prozřetelnost. Josef je muž spravedlivý a odvážný, a změnu života – svou novou roli – přijímá, staví se k ní čelem a zodpovědně. Nepromluví, za něj mluví skutky.

Příchod Božího Syna na zem, jeho vtělení, které si připomínáme o Slavnosti Zvěstování Páně, není bez bolesti. Kristus ale přichází na svět právě proto, aby na sebe všechny bolesti vzal a na svém těle vynesl na dřevo kříže (srov. 1 Petr 2,24).

Prosme, aby nám tajemství Slova Božího, které se v lůně Panny Marie stalo člověkem, a které vyznáváme, otevřelo cestu ke spáse. Ať se na nás projeví síla jeho vykoupění, abychom došli do nebeské slávy.

Svatý Josefe, ochránce svaté rodiny, oroduj za nás a za naše rodiny.

P. Marek

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

Výzva biskupů ke sčítání lidu 2021

čtená v neděli 21. března 2021

Bratři a sestry,

27. března 2021 začne sčítání lidu, které bylo naposledy před deseti lety. Tak jako minule, i tentokrát bude odpověď na otázku příslušnosti k náboženské víře a příslušnosti k církvi dobrovolná.

Z pohledu katolické církve je příslušnost k církvi dána křtem. Katolík je ten, kdo byl v církvi katolické pokřtěn, a tato skutečnost byla zaznamenána do církevních matrik. Za posledních sto let prošla evidence náboženského vyznání a příslušnosti k církvi několika změnami, a nyní je dobrovolná. Česká biskupská konference v roce 2020 publikovala statistický údaj, akceptovaný odbornou veřejností, který říká, že v České republice je v současnosti **pokřtěno v katolické církvi 4,591 mil. obyvatel, tedy 43 % obyvatelstva.**

Přesto je třeba se ke své církvi přihlásit i při sčítání lidu. Proto Vás vyzýváme, abyste vyplnili údaj v kolonce B10 tak, že zaškrtnete text: **Věřící – hlásící se k církvi**, a pod tím napsali buď **Římskokatolická církev** nebo **Řeckokatolická církev** podle toho, které církve jste členem.

Možná si řeknete, že to není důležité, ale opak je pravdou. Čím méně katolíků

se ke své církvi přihlásí, tím menší bude církev v očích státu. Stane se méně významným partnerem, s nímž se méně počítá a jehož hlas bude méně slyšet. Z minulého sčítání víme, že i když se téměř polovina obyvatel rozhodla na tuto otázku neodpovědět, státní úřady, média i společenské vědy číslo ze sčítání (1,082 mil.) považovaly za počet věřících či katolíků. Kolik dalších věřících a katolíků zůstalo ukryto v oně mlčících polovině sčítaných, se už nikdy nedozvíme.

Proti sčítání může být mnoho námitek. Jednou z nich je i názor, že církev je zkažená a zdiskreditovaná, a proto si nezaslouží, abych se k ní přihlásil. Ano, lidská stránka církve nemusí pro každého přitažlivá, ale nepřestává být společenstvím více či méně hříšných lidí kolem Krista. Církev potřebuje obnovu stále, ale tím, že se od ní distancujeme, jí nepomůžeme. Přihlasme se k ní a pak se snažme především úsilím o vlastní svatost o její lepší kredit.

Pamatujme taky na Ježíšův příslib: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi* (Mt 10, 32).

Ještě jednou prosíme: přijměte výzvu vyslovit se ve **sčítání lidu**. Dejme najevo, že **jsme katolíci**. Řekněme společností: **Počítejte s námi**.

Ze srdce vám žehnají

biskupové Čech, Moravy a Slezska

Věřím v Stvořitele nebe i země (část II.)

"Apoštolské" vyznání víry

Způsob stvoření člověka, jak je popisuje Písmo svaté, bývá často vášnivě diskutován, a to jak ateisty, tak křesťanskými teology. Podstatným pro čtení Písma ve víře je však to, že člověk má svůj původ v Boží lásce a byl stvořen k "obrazu Božímu".

V čem spočívá "obraz" Boží? Církevní otcové vycházejí z toho, že sv. Pavel nazývá samotného Ježíše Krista "obrazem" Božím (Kol 1,15). Člověk je proto ve skutečnosti podobný Ježíši Kristu, vtělenému Božímu Synu. Nemůže být považován za vzor, podle kterého se Ježíš vtělil, ale naopak člověk se stal člověkem už podle vzoru Ježíšova!

V tomto smyslu říká KKC (356), že "jedině člověk je schopen milovat svého Tvůrce", "jedině člověka stvořil Bůh pro něho samotného" (tj. všechno ostatní stvořil Bůh pro člověka, ne pro sebe) a "jedině člověk je povolán, aby sdílel v poznání a lásce život Boží". Člověk je tedy podobný Bohu trojjedinému a odráží v sobě jednotu i společenství, jako je tomu u Božských osob; dále je tvorem, jehož touha po plnosti života jej přesahuje, a proto z podstaty nemůže být šťastný sám v sobě.

Význam těchto darů je však dodnes poznamenán existencí dědičného hříchu. Otázka původu zla není v Písmu svatém jednoznačně vysvětlena. Podle KKC (391nn) to jsou "padlí andělé", kteří byli stvořeni jako dobří – svobodně odmítli Boha a jeho království, a tak se stali nezvratně nepřáteli Boha i jeho stvoření, tedy i člověka. Zlo tedy není něčím abstraktním, ale je představováno "osobou" ducha zla, "d'ábla" (z řeckého "ten, který rozděluje"), který smí sice vykonávat

dočasně svou moc nad stvořením, ale nikdy ne nad Bohem. Proto platí Pavlovo: "Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému" (Řím 8,28).

Původně dostali první lidé od Boha darem všechno stvoření, nad kterým dokonce směli vykonávat moc. Jedno si však Bůh vyhradil, protože to přesahuje schopnosti tvora: být původcem dobra, rozeznávat dobro a zlo [viz symboliku "stromu poznání"]. Člověk však – sveden duchem zla – se rozhoduje obojit bez Boha a sám stanovovat, co je dobré. Staví se na Boží místo, chce být autonomní. V tomto smyslu škodí nejen sám sobě, ale také celému lidstvu. Tím, že se vzdal Boha, způsobil, že budoucí generace lidí se rodí na svět, ale "dědičně" Boha neznají, musí jej hledat, pro něj se rozhodovat. Za každým hříchem člověka se skrývá tato kombinace: touha dosáhnout plného štěstí (v tom se lidé shodují) a vlastní představa o tom, jak má štěstí vypadat a jak jej dosáhnout (a v tom se lidé často velmi zásadně rozcházejí).

Bůh se však člověka nevzdal, nezvolil nějaké "nové" stvoření, ale "spásu", tj. záchranu lidstva, protože na rozdíl od ducha zla se člověk proti Bohu nerozhodl sám od sebe, ale byl sveden. Spása spočívá v tom, že člověk se "nechá" vysvobodit, uzná, že není a nemůže být autonomní, nemůže si stačit sám sobě. Proto se Bůh rozhodl poslat na svět "Vykupitele", aby spasil svět. Pravoslavná teologie zásadně odmítá, že by impulsem k poslání Božího Syna byl hřích. Důsledně rozlišuje u člověka to, v čem je "obraz" a v čem "podoba" Boží. Obrazem Božím je každý člověk, zatímco "podobným" se mu stává jen ten, kdo o to s Boží pomocí usiluje. Člověk tedy i před hříchem potřeboval pomoc od Boha, a tedy i vtělení Božího Syna, aby dorostl do své plnosti, do plnosti obrazu Božího.

Abyste si člověk stále uvědomoval, že

Drama Země

Jana Rathouská

Čas rychle zraje, jak jablka v září,
čas dozrál... K čemu? – můžeme se ptát.
Světě, kdo určil tvoje mládí, stáří?
Nezralost lidská porušila řád
a svět se bortí, je zahlcen špínou,
valí se řeka zloby, neřesti.
A člověk zmírá strachem, zda ho minou
vichřice, nebo strhnou v neštěstí.

Drceni vším, co nedokážem změnit,
zranění vším, co se nás dotýká,
čekáme pokoj, světlo usmíření...
A jako meč nám srdce proniká
touha po dobru, po laskavých vztazích,
po očištění Země i nás všech.
Had sobectví se dějinami plazí
a jedem pýchy otrávil nám dech.

Když se svět hroutí, svět jde proti Bohu,
duchovní zákon člověk opustil,
když každý národ sebe na oblohu
slávy vynášá a krví se mstí,
když život sám je znetvořen a zmučen,
bezzradně se mě, duše moje, ptáš.
Kdo lidskou bytost vezme do náruče?
Stvořenou z lásky! ... Odpusť, Otče náš.

Modleme se k sv. Josefovi

nejen v březnu,
jemu zasvěcenému měsíci

Vznešený patriarcho, svatý Josefe, který můžeš učinit to, co je nemožné, pospěš mi na pomoc v této chvíli neklidu a těžkostí. Přijmi pod svou ochranu obtížné a svízelné situace, které ti svěřuji, aby dosáhly šťastného řešení. Můj milovaný otče, v tebe skládám celou svoji důvěru. Ať mi neříkají, že jsem tě vzýval nadarmo, a poněvadž s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvoje dobrota je tak velká jako tvoje moc. Amen.

Tuto modlitbu se přes čtyřicet let každé ráno po ranních chválách modlí papež František. Je z modlitební knížky vydané v 19. stol. Svatý otec ve svém apoštolském listu „Patris Corde“ píše, že tato modlitba vyjadřuje zbožnost, důvěru i určitou výzvu k sv. Josefovi Ochránci Vykupitele a Církve.

(děd)

Farní rada 14.3.2021

V on-line hlasování farní rada (jak pastorační tak ekonomická) vyjádřila jednohlasně souhlas s: 1) obnovením / připomenutím zasvěcení dražického kostela sv. Martina sv. Ludmile; 2) se záměrem převést filiální kostel sv. Jakuba staršího v Předměřicích nad Jizerou na obec Předměřice nad Jizerou.

Ad 1: po proběhnutí nutných formálních žádostí (panem Arcibiskupem schváleno) by slavnostní akt proběhl v sobotu 4.9., účast přislíbil J.Ex. pan biskup Václav Malý.

Ad 2: žádost obce, která chce opravit kostel, byla ústně sdělena, zatím nebyla formalizována. Smlouva převodu kostela se připravuje.

P. Marek

Kněžna a světice

Město Benátky nad Jizerou je členem spolku Svatá Ludmila 1100 let. Ten již několik let připravuje akce spojené s jedenáctistým výročím mučednické smrti naší první historicky doložitelné kněžny sv. Ludmily, ke které došlo na hradišti Tetině v noci z 15. na 16. září 921. Nejen jako babička sv. Václava se bezprostředně po své smrti, za níž stála její pohanská snacha Drahomíra, stává první českou světící. Je také patronkou babiček, matek, rodin či vinic a vinařů. Úcta k ní byla velká již za života, kdy byla známá svou nezištnou starostí o chudé. Dále posílila ve 12. století, kdy papežský vyslanec kardinál Quido di Catello přímo v Praze roku 1143 potvrdil v zastoupení papeže její svatost. Jejím velkým ctitelem byl i pražský biskup Jan IV. z Dražic, což dokazuje dodnes stojící kostel na Dražicích, který byl vysvěcen tímto biskupem ke cti sv. Ludmily, jak dokládá zachovalá listina z roku 1341. Až mezi lety 1605 – 1610, kdy byl benáteckým purkrabím Martin Průšek z Průsova, je kostel po opravách přesvěcen sv. Martinu.

Město jako majitel kostela a Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, do jejíž církevní správy spadá, se u příležitosti jubilejních svatoludmilských oslav dohodly a rozhodly, že zažádají Arcibiskupství pražské o obnovu patronie dražického kostela a pro příště by tak nesl

název „sv. Martina a sv. Ludmily“. Uctíme tím tak nejen výročí české patronky a kněžny, ale také biskupa Jana IV. z Dražic, našince, který nejenže rozvíjel zdejší panství, ale zasloužil se za svůj dlouhý život (1260 – 1343) o mnohá dobra pro naši zem včetně spoluvedení nové panovnické dynastie – Lucemburků na český trůn (za svůj život zažil 6 českých králů!). Pražským biskupem byl na svou dobu úctyhodných 42 let od roku 1301 do své smrti v roce 1343. Na letošní rok tak připadá i jeho výročí: 720 let od zvolení a vysvěcení na pražského biskupa.

Na připravované oslavy se můžeme připravit nejen duchovně nebo četbou článků o historii, které zde začneme občas umisťovat, ale i shlédnutím různých pořadů. Spolek Svatá Ludmila 1100 let připravil na 31. března on-line přednášku Jakuba Izdného, editora nově vydané knihy „Ludmila: Kněžna a světice“. Připojit se zdarma můžete zde: <https://fb.me/e/1hfbVF5SMC> (děd)

**Rok sv. Josefa
(8. 12. 2020 – 8. 12. 2021)**

«Josef byl syn Davidův nejenom tělem, ale také vírou, svatostí a zbožností:

jeho Pán našel jako druhého Davida podle svého, jemu bezpečně svěřil nejtajnější a nejposvátnější tajemství svého srdce. Jemu jako druhému Davidovi zjevil hluboké a skryté úradky své moudrosti.»

Sv. Bernard z Clairvaux

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE SPODNÍ PROUD, BŮH, KTERÝ NÁS VŠECHNY VEDE, UDRŽUJE A STMELUJE

Papež František vyhlásil tento církevní rok „rokem rodiny“ a hned naše rodiny vložil do péče svěřence nejvyššího, svatého Josefa. Rodina jako bezpečné místo pro růst (fyzický, psychický, duchovní i sociální) dostává v dnešním světě celkem „zabrat“. Rozpadem partnerských vztahů trpí především děti, které často rozdělení rodičů prožívají jako „roz-dělení“ sebe sama. O to více jsme vděční za každou rodinu úplnou, kde mají děti jednu matku a jednoho (společného) otce. Že ani v takové rodině to nemusí být jednoduché...

Rozhovor s rodinou Hoškových

Nedávno se vám narodilo páté dítě, Eliášek. Změnilo to vaši rodinu hodně? Případně jak?

Za Eliáška jsme Bohu velmi vděční, vnímáme ho jako obrovský dar pro naši rodinu. Teď mu byl rok a je to milé, sladké a inteligentní dítě, které od všech denně dostane aspoň tisíc pusinek. Náš život se změnil hodně, ale je to důsledek koronaviru, zavření škol a veškerých omezení, ve kterých se Eliášek narodil a ve kterých vyrůstá, takže změna ani tak nesouvisí s Eliáškem, jako s virem.

Naše rodina je teď jako Tichý oceán. Některé dny jsou krásné, slunečné a idylické, a některé dny zuří mega bouře. A je to velmi, velmi náročné. Ale všichni víme, že nejdůležitější je spodní proud. A pro nás je spodní proud Bůh, který nás všechny vede, udržuje a stmeluje.

Už rok se potýkáme s „koronavirem“,

jak tuto dobu prožíváte?

Fanda: Příšerný!

Karolka: Strašný!

Zuzka: Na jaře to bylo prima, byli jsme furt venku. Teď přes zimu je to velmi náročné. Doma probíhají výuky, hudby, a někdy máme velkou ponorku. Práce je tu nad hlavu.

Honzík: Tato doba je pro mě velmi náročná. V práci je to těžké a doma hlučné. Jako pozitivum беру to, že Babišovo ANO ztratilo většinu.

Co je podle vás důležité pro život vaší rodiny?

Honzík: Víra v Boha.

Karol: Aby každý měl chvilku čas sám na sebe.

Fanda: To že jsme věřící.

Fili a Miky: Důležité je, abychom poslouchali, a to, že se modlíme.

Zuzka: Bůh, práce, modlitba, a vzájemná láska.

Jak prožíváte postní dobu s dětmi? Jak se připravujete na Velikonoce?

Zuzka: Čtu dětem často z bible a Písmo jim vysvětluji. Snažíme se, aby vše, co děláme, jsme dělali v přítomnosti Boha.

Honzík: Snažím se jim přiblížit život Pána Ježíše.

Fanda: „Postíme se od klidu“. *(Všichni se tomu smějí)*

Co je pro vás největší rodinnou radostí?

Fanda: Eliášek.

Karolka: Rodinné výlety.

Honzík: Když společně hrajeme nějakou hru.

Zuzka: Když jsme všichni šťastní a je tu ticho, pohoda a klid.

Co vám dělá největší starosti?

Honzík: Finanční zajištění rodiny,

zdraví rodiny a chod do normálu.

Zuzka: Abychom se všichni jednou dostali do nebe, naše svatost. A aby všichni fungovali.

Karolka: Duševní zdraví naší rodiny.

Máte nějaký vzkaz pro farní rodinu?

Všechny moc zdravíme, hodně z vás jsme během koronavirové krize neviděli, v modlitbě na vás všechny myslíme. Naši farní rodině přejeme, aby mezi námi panovala láska a soudržnost a abychom se přijímali takoví, jací jsme.

A ještě rychlá anketa...

Oblíbené Boží slovo nebo nějaký citát:

„Ora et labora“ – Modli se a pracuj.

Oblíbení světcí:

Honzík: Maria.

Fanda: Svatý Václav.

Karolka: Svatá Agáta.

Zuzka: Otec Pio.

Mikuláš: Svatý Mikuláš.

Filip: Já mám nejradši Ježíše.

Oblíbená modlitba:

Filip: Svatý Michaeli.

Miky: Andělíčku můj strážníčku.

Fanda: Zdrávas Maria.

Karolka: Zdrávas hvězdo moří.

Honzík: Zdrávas Maria.

Zuzka: Pane Ježíši, důvěřuji tvojí milosrdné lásce ke mně...

Eliášek: Večer před spaním se modlíme Otčenáš a Zdrávas Maria.

Oblíbené poutní či jiné místo (kam se rádi vracíme):

Honzík a Karolka: Kostel svatého Václava ve Staré Boleslavi.

Fanda: Svatá Hora.

Zuzka: Ráda chodím na hřbitov, který je asi kilometr od naší vesnice ukrytý mezi poli. Tam je velký kříž, jen pár náhrobků a krásný klid. Ráda chodím s

modlitbou ke kříži a zpátky.

Co jsme si přáli, a splnilo se:

Zuzka: Manžela, děti a domeček.

Honzík: Super rodinu.

Karolka: Skvělé kamarádky a mám je. Teď mi velmi chybí kvůli koronaviru.

Co si ještě přejeme:

Filip: Nové náboje do střilecí pistole, které vyfukují i kouř.

Honzík: Zdraví rodiny.

Zuzka: Klid a pohodu.

Karolka: Konec korona opatření.

Na co se teď těšíme:

Fanda: Těším se zase do kláštera k bratrům cisterciákům.

Karolka: Skautský tábor.

Mikuláš: Na oslavu svých narozenin.

Zuzka: Těším se na večerní adorace, až mi povyroste Eliášek. A na jaro a zahrádku.

Filip: Vždycky se těším, že budu moct hrát hru na počítači.

Honzík: Až půjdu s kamarádama z farnosti do hospody.

Ptala se J.B.

(neoznačené odpovědi zodpovídala tisková mluvčí rodiny :-) pozn. red.)

~~~~~

Nezapomeňte, že...

► ze soboty 27. na neděli 28.3. se posouvá čas o hodinu: *kupředu levá...*

► budete tak mít před velikonoce o hodinu méně času na dobrou svatou zpověď. Tak ji neodkládejte!

► předvelikonoční úklid farního kostela bude (nejspíš) v úterý 30.3. Rezervujte si čas.

► vládní protiepidemická opatření nekládají morální ani fyzickou nemožnost modlit se a žít ze svátostí

► dokonalá láska strach vyhání (1 Jan 4,18)